

Když byla ve středověku zrušena lichva, Anglie zažívala zlatou éru rozmachu a prosperity

 badatel.net/ked-bola-v-stredoveku-zrusena-uzera-anglicko-zazivalo-zlatu-eru-rozmachu-a-prosperity

redakce

16. decembra 2023

(Rhoda Wilsonová, Expose News) Když v 15. století v Anglii zrušili lichvu, tedy praxi půjčování peněz za úroky, daně se udržely na mírné úrovni a stát neměl žádný státní dluh. S tolerovatelnými daněmi, žádným státním dluhem a žádnými úroky zažívala Anglie období nesrovnatelného růstu a prosperity.

Výše uvedený popis Anglie 15. století je citován z knihy z roku 2014 s názvem „A History of Central Banking and the Enslavement of Mankind“ (Historie centrálního bankovníctví a zotročení lidstva) od Stephena Mitforda Goodsona. Jedná se o knihu, která argumentuje proti podvodům s centrálním bankovním systémem.

Goodson, který zemřel v roce 2018, byl v letech 2003 až 2012 jedním z ředitelů *Jihoafričké rezervní banky*. Byl také lídrem *Jihoafričké strany za zrušení daně z příjmu a lichvy* a aktivním komentátorem problémů systému centrálního bankovníctví.

Níže uvádíme text z Goodsonovy knihy, která pokrývala to, co nazýváme „slavný anglický středověk“ a jeho zánik. Zdá se, že Goodsonův krátký popis tohoto období anglické historie plně ukazuje na rozsah, ve kterém lichva ovlivňuje životy obyčejných lidí a v určitém ohledu je relevantní i dnes.

Poznámka Rhody Wilsonové:

„Goodson se v knize se úzce zaměřuje na roli, kterou sehrávali „Židé“ a opomenul zmínit mnohem větší roli, kterou sehráli jiní, jako například Vatikán a benátští šlechtici.

Bez ohledu na Goodsonovy osobní názory, úzké zaměření se na kolektivní termín „Židé“ může povzbudit některé malomyslné lidi, aby použili jeho knihu jako záminku k šíření protižidovské rétoriky a házení viny na celý národ nebo náboženské skupiny za špatné chování několika jedinců. Toto je však definice rasismu a neměla by se tolerovat.“

Pokud si dokážete přečíst Goodsonovu knihu, aniž by vás ovlivnila jakákoli autorová zaujatost, a pokud si uvědomíte, že jeho názor je kouskem větší skládačky, vypadá to jako zajímavé čtení.

Jak napsal Mangosuthu Buthelezi, zuluský princ a člen jihoafrického parlamentu, v předmluvě knihy:

„Tato kniha bude určitě kontroverzní a vyvolá silné reakce a ani já nesouhlasím se všemi názory, které jsou v ní vyjádřeny. Goodson má odbornost a výsledky k tomu, aby věrohodně prezentoval téma, které zkoumal celá desetiletí a které osobně žil jako nevýkonný ředitel Jihoafrické rezervní banky.

Některých může šokovat, když si uvědomí, že centrální banky na celém světě, včetně naší vlastní jihoafrické rezervní banky, neslouží našim vlastním zájmům, ale ve skutečnosti jsou ve spojení se soukromými bankami.

To nejenže podkopává naši suverenitu, ale zároveň nás zbavuje možnosti mít veřejně emitované peníze nezatížené dluhem, které patří lidu jako bezúročné prostředky výměny.“

Následuje úryvek z knihy „Historie centrálního bankovníctví a zotročení lidstva“, kapitola II s názvem „Skrytý původ Bank of England“.

Slavný středověk

S vyhnáním lichváře a zrušením lichvy byly daně mírné a nevznikl žádný státní dluh, protože bezúročné peníze zaznamenané ve starověkém účetním systému pro evidenci dluhů (nazývaném tzv. „tally sticks“) byly použity na vládní výdaje.

Tento starověký finanční nástroj, který znali Saracéni a možná i Číňané, je odvozen z latinského slova Tallia, což znamená hůl. Hůl byla vyrobena z lísky, vrby nebo buxusu, protože tato dřeva se snadno štěpí. Obvykle měly délku osm palců (20,3 cm) (od ukazováčku po palec) a šířku půl palce (1,3 cm), ačkoli mohly být dlouhé až osm stop (2,44 metru).

Nominální hodnoty byly označeny různými velkými řezy ve dřevě. 1 000 liber bylo označeno vyříznutím tloušťky dlaně, 100 liber šířky malíčku, 1 libra jako nabobtnané zrno ječmene, šilinky o něco méně a pence byly označeny zářezy.

Příjemce peněz byl zaznamenán na plochých stranách. Když byly všechny detaily zaznamenány, hůlka byla roztřepena téměř vespod, takže v jedné části zůstal pařez nebo rukojeť, do které se vyvrtala díra. Toto bylo známé jako počítadlo nebo záložní list a bylo drženo v pokladně.

Plochý proužek, tedy jakousi „kopii“ (bez pařezu) dostal příjemce peněz. Jelikož žádné dva kusy dřeva nejsou identické, nebylo možné takovou hůlku zfalšovat.

Pruty „tally sticks“ byly poprvé představeny za vlády krále Jindřicha II. (1100-35) a zůstaly v oběhu až do roku 1783. V období let 1290-1485 však jejich používání dosáhlo svého vrcholu a stalo se hlavním nástrojem státních financí.

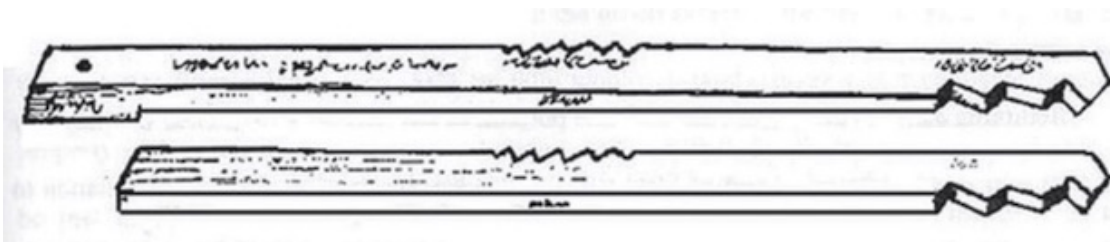
Používaly se nejen na vyplácení státních platů, ale také na financování hlavních položek infrastruktury, jako byly výstavba zdi města Londýn, veřejných budov a přístavů. Přesné množství prutů v oběhu není

známo, ale ještě v roce 1694 existovaly v hodnotě 17 milionů liber.

Byla to úžasná částka, protože roční rozpočet krále zřídka překračoval 2,5 milionu £ a dělník vydělával cent denně.

Středověké záznamové pruty z 15. století vypadaly takto nějak:

S tolerovatelnými daněmi bez státního dluhu a bez úroku, se Anglie těšila éře nesrovnatelného hospodářského růstu a prosperity. Průměrný dělník pracoval jen 14 týdnů a užíval si 160 až 180 dní svátků v roce.

Podle lorda Williama Leverhulma, tehdejšího spisovatele, „muži 15. století byli velmi dobře placeni“. Ve skutečnosti byli tak dobře zaplacení, že kupní síla jejich mezd a jejich životní úroveň byly překročeny až koncem 19. století. Dělník dokázal zajistit všechny potřeby, které měla jeho rodina. Byli dobře oblečeni v dobré vlněné látce a měli hodně masa a chleba.

Houston Stewart Chamberlain, anglo-německý filozof, potvrzuje tyto životní podmínky ve své knize „Základy XIX. století“.

„Ve 13. století, kdy Germánské rasy začaly budovat svůj nový svět, byl zemědělec téměř v celé Evropě svobodnějším člověkem, s jistější existencí, než je dnes. Copyhold (typ vlastnictví půdy) byl pravidlem, takže například Anglie – dnes sídlo velkostatkářství – bylo ještě v 15. století téměř celé v rukou tisíců malých farmářů, kteří byli nejen zákonnými vlastníky své půdy, ale navíc disponovali dalekosáhlým a bezplatným právem na společné pastviny a lesy.“

Jelikož průměrný dělník musel pracovat pouhých 14 týdnů v roce, mnozí dobrovolně věnovali svůj čas stavbám nádherných anglických katedrál. Katedrála York Minster byla dokončena v roce 1472 a má největší rozlohu barevného skla na světě.

Během volných hodin mnozí řemeslníci dobrovolně postavili některé z nejkrásnějších anglických katedrál, což zvýrazňovalo jeden ze základních principů západní civilizace, že bez volného času nelze pěstovat kulturu.

George Macauley Trevelyan, anglický sociální historik, popisuje tyto úspěchy takto:

„Nepřetržitá a stále se měnící tradice církevní architektury, pokračovala svou majestátní cestou a zaplnila Anglie tyčícími se lesy zdiva, jejichž krása a vznešenosti se nikdy nevyrovnala ani antická doba, ani moderní lidé. Do novějších kostelů se světlo už nevkrádalo, ale je doslova zaplavovalo přes vitráže, jejichž tajemství se dnes ztrácí ještě více než kouzlo architektury.“

Přestože král Jindřich VIII. (1509 – 1547) v roce 1509 zmínil zákony týkající se omezení lichvy, následně jeho syn král Eduard VI. (1547 – 53) zákonem z roku 1552 lichvu zakázal. Preambule jeho zákona uváděla, že „úžera je slovem božím, zcela zakázána jako nejohavnější a nejpochoptelnější zlozvyk“.

Konec zlaté éry

Během 17. století tato zlatá éra tragicky skončila. Velký počet Židů, kterých v roce 1492 Izabela I. Kastilská a Ferdinand II. Aragonsky vyhnali ze Španělska z důvodu jejich přetrvávající angažovanosti v lichvářství a neetických obchodních praktikách, se usadil v Nizozemsku.

Přestože Holanďané byli v té době důležitou námořní velmocí, židovští lichváři se sídlem v Amsterdamu se chtěli vrátit do Anglie, kde měli vyhlídky na rozšíření operací jejich impéria na půjčování peněz mnohem slibněji.

Během vlády královny Alžběty I. (1558 - 1603) se v Londýně usadilo malé množství marrano-španělských Židů, kteří konvertovali na falešnou formu křesťanství.

(Poznámka Rhody Wilsonové: Goodson to už neřekl, ale pokud konvertovali na křesťanství, ať už falešně nebo ne, pak nepraktikovali judaismus. Nebo pokud ano, i to byl podvod, proto bezvýhradné použití výrazu „Židé“ je spíše volbou autora než faktem.)

Mnozí z nich podnikali ve zlatnictví, přijímali vklady zlata do úschovy a poté vydávali stvrzenky o uložení v částce desetinásobku množství zlata, které měly uschovány. Šlo už o půjčky s úrokem.

Tyto stvrzenky o uložení zlata, které představují předchůdce dnešních papírových peněz a podvodného systému bankovníctví založeného na frakčních rezervách, byly původně půjčovány britské koruně nebo státní pokladně za 8% úrok ročně.

Podle Samuela Pepyse, zapisovatele deníku a tajemníka admirality, se úroková sazba později zvýšila až na 20% či dokonce na 30% ročně. Úroková sazba placená obchodníky často přesahovala 33% ročně, i když zákonná sazba byla pouze 6% ročně.

Dělníci a chudí lidé snášeli břemeno ještě přehnanějších úrokových sazeb, když museli platit 60%, 70% nebo i 80% ročně. Podle Michaela Godfreye, autora brožury s názvem „Krátký účet Bank of England“, se ztratily dva až tři miliony liber (obrovská částka na tu dobu) v důsledku bankrotů zlatníků a vypaření se jejich účetních.

Autor\ . Rhoda Wilsonová, Zdroj: expose-news.com, Zpracoval: Badatel.net

Související články

- Stačí, aby si z bank vybral své peníze jen 1 z 99 vkladatelů, a všechny banky zkrachují
- První výsledek války proti hotovosti vyhlášené WEF: Banky v Austrálii ji odmítají vydávat klientům
- Centrální banky jsou hlavním zdrojem nestability ve světě. Jejich kolaps je žádoucí
- Chcete-li přežít kolaps bankovního systému v roce 2023, postupujte podle těchto kroků